

Clive Cussler

met Dirk Cussler

De pijl van Poseidon

the house of books

Oorspronkelijke titel

Poseidon's Arrow

Uitgave

G.P. Putnam's Sons, New York

Copyright © 2012 by Sandecker RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300,

New York, NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Pieter Verhulst

Omslagontwerp

Jan Weijman

Omslagillustratie

Larry Rostant/Artist Partners Ltd

Foto auteur

© Rob Greer

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3945 1

ISBN 978 90 443 3946 8 (e-book)

D/2013/8899/97

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Barbarigo

OKTOBER 1943
INDISCHE OCEAAN

Het schijnsel van de halvemaan weerkaatste op de rusteloze zee als blinkend kwikzilver. De oplichtende golven deden luitenant Alberto Conti denken aan een zeegezicht van Monet in een verduisterde kamer. Het zilverige schuim weerkaatste het maanlicht naar de hemel en bescheen een wolkenbank ver naar het noorden: de rand van een stormdepressie die de vruchtbare kust van Zuid-Afrika doorweekte, zo'n vijftig zeemijl verder.

Conti trok zijn kin in tegen de klamme wind die hem belaagde en hij keek naar de jonge matroos die naast hem de wacht hield in de commandotoren van de Italiaanse onderzeeboot Barbarigo.

'Het is wel een romantische avond, nietwaar, Catalano?'

De matroos keek hem vragend aan. 'Het weer is best redelijk, als u dat bedoelt.' Hoewel hij evenals de overige bemanning erg moe was bleef de matroos formeel in aanwezigheid van een officier. Conti besefte dat het jeugdige onderdanigheid was die ooit zou verdwijnen.

'Nee, ik bedoel dat maanlicht,' zei Conti. 'En ik wil wedden dat deze maan ook de straten in Napels beschijnt. Het zou mij niet verbazen als een knappe officier van de Wehrmacht nu met jouw verloofde over de Piazza del Plebiscito flaneert.'

De matroos spuwde over de reling en keek de officier met felle ogen aan. 'Mijn Lisetta springt eerder van de Gaiolabrug dan dat ze zich inlaat met een Duits zwijn. Ik maak mij geen zorgen, want ze heeft een kleine revolver verborgen in een boek als ik op zee ben, en ze weet ook hoe ze die moet gebruiken.'

Conti lachte schamper. 'Als wij al onze vrouwen bewapenen, dan

zou geen Duitser en geen geallieerde soldaat ooit een stap op ons grondgebied wagen.’

Omdat Catalano al weken op zee was en al maanden van huis vond hij de opmerking niet erg geestig. Hij tuurde naar de horizon en knikte naar de donkere boeg van de onderzeeboot die door de golven sneed.

‘Luitenant, waarom zijn wij gedegradeerd tot vrachtboot voor de Duitsers, hoewel de Barbarigo gebouwd is om koopvaardij schepen aan te vallen?’

‘Ik vrees dat we nu alleen maar marionetten van de Führer zijn,’ antwoordde Conti hoofdschuddend. Zoals de meeste van zijn landgenoten beseftte hij niet welke politieke krachten in Rome binnen enkele dagen Mussolini zouden afzetten om meteen daarna een wapenstilstand met de geallieerden aan te kondigen. ‘En dan te bedenken dat wij in 1939 een grotere onderzeebootvloot hadden dan de Duitsers. Maar nu moeten we de bevelen van de Kriegsmarine gehoorzamen,’ voegde hij eraan toe. ‘Wat er in de wereld gebeurt, is niet zo gemakkelijk te begrijpen.’

‘Het is niet eerlijk.’

Conto staaarde naar het dek van de grote onderzeeboot. ‘Ik denk dat de Barbarigo te groot en te traag is voor de bewapende konvoeien. Daarom zijn we nu weinig meer dan een vrachtschuit. Maar we kunnen wel trots zijn op de wapenfeiten van onze Barbarigo, voor de verbouwing.’

De Barbarigo was in 1938 te water gelaten en had in de eerste oorlogsdagen op de Atlantische Oceaan een half dozijn geallieerde schepen tot zinken gebracht. Met een waterverplaatsing van duizend ton was de onderzeeboot veel groter dan de gevreesde VII U-Boote van de Duitse marine. Maar toen de verliezen van Duitse vrachtschepen groter werden, had admiraal Dönitz voorgesteld een aantal Italiaanse *sommergibili* om te bouwen tot transportschepen. Ontdaan van de torpedo's en het dekgeschut was de Barbarigo als vrachtboot naar Singapore gestuurd, geladen met kwik, staal en 20 mm-geschut voor het Japanse leger.

‘Onze lading op de terugweg is van kritiek belang voor de oorlogvoering, en iemand moet toch de pakezel zijn,’ veronderstelde Conti. Maar diep in zijn hart was hij verontwaardigd over deze opdracht als transportschip te dienen. Zoals elke zeeman aan boord van een onderzeeboot was hij een jager die er naar verlangde ongezien de vijand te

achtervolgen. Maar een confrontatie met de vijand zou nu het einde betekenen voor de Barbarigo. Ontdaan van alle wapens en varend met een snelheid van twaalf knopen was de onderzeeboot eerder een gemakkelijke prooi dan een gevreesde aanvaller. Een witgekuifde golf sloeg tegen de boeg en Conti keek naar de oplichtende wijzerplaat van zijn horloge.

‘Minder dan een uur voor de zon opkomt.’

Al was de opdracht niet gegeven, Catalano bracht de verrekijker voor zijn ogen en tuurde naar de horizon, speurend naar andere schepen. De luitenant volgde zijn voorbeeld en keek om zich heen naar de zee en de lucht. Zijn gedachten dwaalden af naar Casoria, een stadje ten noorden van Napels, waar zijn vrouw en zoontje op hem wachtten. Achter hun eenvoudige boerenwoning was een wijngaard en opeens verlangde hij naar de lome zomermiddagen, stoeiend met zijn zoontje tussen de druivenranken.

Toen hoorde hij het.

Boven het ronken van de beide dieselmotoren van de onderzeeboot hoorde hij een ander geluid: een hoge zoemtoon. Hij kwam meteen in actie.

‘Sluit het luik!’ schreeuwde hij.

Snel klauterde hij langs de ladder naar beneden. Het duikalarm begon te loeien en een ogenblik later haastten de matrozen zich naar hun post. In de machinekamer verstomde het geraas van de dieselmotoren en werd overgeschakeld op de door accu's aangedreven elektromotoren. Zeewater spoelde al over het voordek toen Catalano het luik in de toren hermetisch afsloot, voordat hij naar de controlekamer ging.

Onder normale omstandigheden kon een goed getrainde bemanning binnen een minuut de boot versneld laten duiken, maar omdat de ruimen volgeladen waren met legermateriaal, zakte de Italiaanse boot veel trager onder water. Pas twee minuten nadat Conti het naderende vliegtuig had gehoord verdween de duikboot onder de golven. Catalano's laarzen bonkten op de stalen ladder toen hij naar de controlekamer afdaalde en haastig liep hij naar zijn post benedendeks. Het geraas van de dieselmotoren was verstomd nu de boot werd voortgestuurd door stille elektromotoren en de matrozen spraken op gedempte toon met elkaar.

De commandant van de Barbarigo, De Julio, een man met een rond

gezicht, wreef de slaap uit zijn ogen en vroeg aan Conti of ze gezien waren vanuit het naderende vliegtuig. ‘Dat weet ik niet. Ik heb het toestel niet gezien. Maar de maan schijnt helder en de zee is kalm, dus we waren wel zichtbaar.’

‘Dat zullen we snel genoeg weten.’

De commandant liep naar de stuurstand en keek naar de dieptemeter. ‘Duiken tot twintig meter diepte en dan scherp naar rechts sturen.’

De roerganger knikte en herhaalde de instructies. Hij keek strak naar het instrumentenpaneel voor hem en zijn handen klemde het grote metalen stuurwiel steviger vast. Het werd stil in de controlekamer, terwijl de mannen hun lot afwachtten.

Driehonderd meter boven hen loste een trage Britse PBY Catalina-vliegboot twee dieptebommen die tollend naar beneden raasden. Het vliegtuig was nog niet uitgerust met radar, maar de boordschutter achterin had het melkwitte kielzog van de Barbarigo gezien als een schuine streep op de rimpelende zee. Opgewonden over de gevonden prooi drukte hij zijn neus tegen de plexiglas koepel en met wijd opengesperde ogen zag hij de twee projectielen in zee plonzen. Enkele seconden later schoten twee grauwe waterfonteinen omhoog.

‘Een beetje te laat, volgens mij,’ merkte de copiloot op.

‘Dat vermoedde ik al,’ zei de gezagvoerder, een rijzige Londenaar met een verzorgde snor. Hij liet de Catalina een scherpe bocht maken, beheerst alsof hij een kop thee inschonk. De bommen afwerpen moest op de gok gebeuren, want de onderzeeboot was niet te zien, al was het kielzog nog niet verdwenen. De tweede aanval moest ook snel uitgevoerd worden, want de bommen waren afgesteld om acht meter onder water automatisch te exploderen. Dan kon de onderzeeboot al buiten bereik zijn, als er genoeg tijd was om dieper in zee af te dalen.

De piloot stuurde zijn toestel naar een markeerboei die eerder was uitgeworpen, op koers voor de aanval, en tuurde naar het vervagende kielzog van de onderzeeboot. Hij schatte de afstand die het vaartuig had afgelegd en de Catalina scheerde laag over de markeerboei. ‘We zijn er bijna,’ waarschuwde hij de bombardier. ‘Bommen los, als je het doelwit ziet.’

De man richtte op de onderzeeboot en haalde een hendel over, waardoor het tweede paar dieptebommen gelost werd onder de vleugels van de Catalina.

‘Dieptebommen gelost. En precies op tijd, denk ik, luitenant.’

‘We zullen voor de zekerheid nog een run maken, en dan kijken of hier ergens een schip in de buurt is,’ antwoordde de piloot en hij stuurde het vliegtuig weer in scherpe bocht.

In de Barbarigo sidderden de wanden heftig door de twee explosies. De lampen flikkerden en de hele romp kraakte, maar nergens spoot water naar binnen. Even leek het oorverdovende geraas van de explosies het ergste resultaat van de aanval, dat nagonde in de oren van alle bemanningsleden alsof ze naast de klokken van de Sint-Pietersbasiliek hadden gestaan. Maar dat geluid werd overstemd door een metalig kabaal uit het achterschip, gevolgd door een hoog schril geraas.

De commandant voelde dat de trim van de onderzeeboot iets veranderde. ‘Schade rapporteren uit het voorschip en achterschip!’ schreeuwde hij. ‘Hoe diep zijn we?’

‘Twaalf meter, chef,’ klonk het antwoord.

Niemand in de controlekamer zei iets. Een kakofonie van sissende en krakende geluiden weergalmde door de ruimte, terwijl de onderzeeboot steeds dieper zonk. Maar iedereen spitste zijn oren naar een geluid dat niet kwam: de plons en de klik van een dieptebom die dicht naast de romp zou exploderen. De Catalina bleef ver uit de buurt bij de laatste aanval, want de piloot gokte meer naar het noorden terwijl de Barbarigo naar het zuiden was gedraaid. De laatste twee gedempte explosies hadden nauwelijks effect en de onderzeeboot was al buiten het bereik van de dieptebommen. De bemanning slaakte een zucht van opluchting toen duidelijk werd dat ze voorlopig veilig waren. De enige angst was nu dat een geallieerd marineschip zou opstomen om de aanval te hervatten.

Maar de opluchting verdween door een kreet van de roerganger. ‘Kapitein, we verliezen snelheid.’

De Julio kwam naast de roerganger staan en tuurde naar het instrumentenpaneel.

‘De elektromotoren zijn ingeschakeld en gekoppeld aan de schroef,’ zei de jonge matroos fronsend. ‘Maar ik zie geen omwentelingen van de schroefas.’

‘Vraag Sala meteen bij mij te rapporteren.’

Een matroos bij de periscoop liep weg om de hoofdwerktuigkundige van de Barbarigo te gaan halen. Maar de matroos had amper twee stappen gezet toen de werktuigkundige al in de deuropening verscheen.

Eduarde Sala, de hoofdmachinist, leek wel een bulldozer zoals hij

met zijn hoekige gestalte aan kwam lopen. Hij stapte meteen naar de commandant en keek hem met zijn felle zwarte ogen aan.

‘Sala, jou moet ik hebben,’ zei de commandant. ‘Wat is onze operationele status?’

‘De romp is intact, maar we hebben wel een grote lekkage bij de schroefas. Die proberen we nu te repareren. En ik moet nog een gewonde rapporteren: machinist Parma heeft zijn pols gebroken tijdens de aanval.’

‘Ja, maar hoe staat het met de voortstuwing? Zijn de elektromotoren uitgeschakeld?’

‘Nee, commandant. Ik heb de hoofdmotoren ontkoppeld.’

‘Ben je gek geworden, Sala? Wij worden aangevallen en jij stopt de aandrijving?’

Sala keek misprijzend naar de commandant. ‘De motoren zijn nu nutteloos,’ zei hij kalm.

‘Wat bedoel je?’ vroeg De Julio, die niet begreep waarom de werktuigkundige geen duidelijke uitleg gaf.

‘Het is de schroef,’ zei Sala. ‘Een schroefblad is door de explosie van een dieptebom verbogen en tegen de romp gedrukt. Daardoor is het blad afgescheurd.’

‘Een van de schroefbladen?’ vroeg De Julio.

‘Nee... de hele schroef is weg.’

De woorden bleven onheilspellend in de commandokamer hangen. Zonder de scheepsschroef zou de Barbarigo onbestuurbaar overgeleverd zijn aan de golven. De thuishaven Bordeaux leek nu opeens even ver weg als de maan.

‘Wat kunnen we doen?’ vroeg de commandant.

De hoofdwerktuigkundige schudde meewarig zijn hoofd. ‘Niets. Alleen bidden,’ zei hij zacht. ‘En de zee om genade smeken.’

DEEL I

De pijl van Poseidon

1

JUNI 2014
MOJAVEWOESTIJN, CALIFORNIË

Het was een mythe, gewoon een bakerpraatje, dacht de man. Vaak had hij gehoord dat de zinderend hete temperaturen in de woestijn tijdens de nacht daalden tot ijzige vrieskou. Maar nu in juli, in de woestijn van Zuid-Californië, kon hij zelf ervaren dat het niet waar was. Zweet vormde donkere plekken in de mouwen van zijn dunne, zwarte sweater en droop langs zijn rug. De temperatuur was nog altijd minstens 32 graden. Hij keek naar de oplichtende wijzerplaat van zijn horloge en zag dat het inderdaad twee uur 's nachts was.

De hitte was voor hem niet ondraaglijk, want hij was geboren in Centraal-Amerika en had daar in de jungle geleefd en jarenlang guerrillastrijd geleverd. Maar de woestijn was onbekend gebied en hij had niet verwacht dat het daar 's nachts zo warm kon zijn.

Hij staaarde over het stoffige terrein naar een aantal brandende straatlantaarns. De lichten markeerden de ingang van een groot en open mijnencomplex dat zich uitstrekte over de heuvels voor hem.

‘Eduardo moet nu bijna op zijn positie tegenover het wachthuis zijn,’ zei hij tegen de bebaarde man die naast hem in een zanderige kuil lag.

De liggende man droeg ook zwarte kleding, legerlaarzen en hij had een nauwsluitende muts tot diep over zijn ogen getrokken. Zweetdruppels glinsterden op zijn gezicht terwijl hij kleine slokjes water uit een fles dronk.

‘Als hij maar opschiet. Er zitten hier overal ratelslangen.’

Zijn maat grinnikte. ‘Juan, dat is dan nog wel ons kleinste probleem.’ Een minuut later kraakte de walkietalkie aan zijn gordel twee keer.

‘Dat is het sein. Kom op, we gaan.’

Ze kwamen overeind en raapten de kleine rugzakken op. De helling van de heuvel voor hen was bezaaid met lichten van het mijnencomplex, zodat het woestijnlandschap vaag zichtbaar was. Ze liepen naar de omheining van het terrein. De langste van het tweetal zocht in zijn rugzak naar een nijptang.

‘Pablo, ik denk dat we zonder een gat te maken op het terrein kunnen komen,’ fluisterde zijn maat, en hij wees naar een drooggevalle waterloop onder de afrastering.

De zandgrond was zacht in het midden van de bedding en met zijn schoen schoof hij wat aarde opzij. Pablo volgde zijn voorbeeld en ze schraapten de grond weg tot de opening groot genoeg was. Ze schoven de rugzakken onder de afrastering door en kropen snel door de opening. Het gebrom van verschillende motoren en machines zweefde door de lucht omdat er dag en nacht gewerkt werd in de open mijn-groeve. De twee mannen bleven uit de buurt van het wachthuis rechts van hen en ze liepen langs de flauwe helling omhoog naar de mijn. Tien minuten later kwamen ze bij enkele oude loodsen met daartussen lange transportbanden. In de verte werd met een bulldozer erts op een lopende band geschoven en naar een kraan op hoge poten vervoerd.

De beide mannen wilden naar een tweede groep gebouwen, hoger op de helling, maar de open mijnput was een obstakel. Ze waren gedwongen langs het gebied waar gewerkt werd te lopen. Daar werd de erts in kleine brokken gemalen. Ze slopen vlug langs de omtrek tot ze achter een grote opslagloods kwamen, waarbij ze probeerden zo veel mogelijk in de schaduw te blijven. Tussen twee gebouwen was een open terrein en ze renden langs een bunker aan de linkerkant die half onder de grond lag.

Opeens zwaaide een deur open in het gebouw recht voor hen. De twee mannen renden allebei in een andere richting, Juan dook naar de achterkant van de bunker en Pablo rende naar de zijkant van het gebouw.

Maar hij was te laat. Iemand richtte een helder gele lichtbundel op hem en hij raakte verblind.

‘Staan blijven! Waag het niet nog een stap te verzetten!’ klonk een zware, schorre stem.

Pablo liet duidelijk blijken dat hij gehoorzaamde, maar trok ongezien een klein automatisch pistool uit zijn heupholster en hield het wapen verborgen in zijn gehandschoende hand.

De zwaarlijvige bewaker kwam langzaam naar hem toe lopen, zijn

zaklantaarn strak op Pablo's ogen gericht. De bewaker zag dat de indringer een lange man was met een atletisch uiterlijk en een koffiebruine, zachte huid die contrasteerde met de felle en kwaadaardige blik in zijn zwarte ogen. Over zijn linkerkaak en kin liep een lichtere streep huid, een souvenir van een steekpartij lang geleden.

De bewaker had genoeg gezien om te begrijpen dat dit geen verdwaalde wandelaar was en hij bleef op veilige afstand, met een .357 Magnum in de aanslag. 'Handen op je hoofd en vertel dan eerst waar jouw maat naartoe is.'

Het geraas van een transportband overstemde Juans voetstappen toen hij van achter de bunker naar de bewaker stormde en een mes in een nier van de man priemde. Even verscheen er een verschrikte trek op het gezicht van de bewaker en daarna verstarde zijn hele lichaam. Een ongericht schot werd afgevuurd met de Magnum, en de kogel floot hoog over Pablo's hoofd. Toen viel de bewaker op de grond en zijn zware lijf liet een stofwolk opdwarrelen. Pablo hield zijn wapen voor zich in de aanslag, in de verwachting dat meer bewakers naar buiten zouden komen, maar dat gebeurde niet. De knal van het schot was verloren gegaan in het geraas van de transportbanden en de herrie van de ertskraker. Een snelle radioboodschap naar Eduardo maakte duidelijk dat er bij de ingang van het mijnencomplex ook geen onrust was ontstaan. Niemand had hun aanwezigheid op het terrein opgemerkt.

Juan veegde zijn mes schoon met het shirt van de dode bewaker. 'Hoe kon hij weten dat wij hier zijn?'

Pablo keek naar de bunker en hij zag aan het rood-witte gevarenbord bij de ingang dat er explosieven waren opgeslagen. 'In die bunker ligt dynamiet, dus er zal wel bewaking zijn.'

'Stom toeval,' mompelde hij hoofdschuddend. De bunker met explosieven stond niet aangegeven op zijn plattegrond. De geplande actie dreigde te mislukken.

'Zullen we die bunker opblazen?' vroeg Juan.

Ze hadden opdracht de mijn te saboteren, maar dat moest wel op een toevallig ongeluk lijken. Opeens was dat een onmogelijke taak. De explosieven in de bunker konden ze gebruiken, maar het depot was te ver verwijderd van hun uiteindelijke doelwit.

'Laten we die bewaker hier achter?' vroeg Juan.

Pablo schudde zijn hoofd. Hij maakte de gesp van de holster los en trok de schoenen van de man uit. Daarna doorzocht hij de zakken en

haalde een portemonnee en een halfleeg pakje sigaretten te voorschijn. Met de Magnum .357 stopte hij alles in zijn rugzak. Een groter wordende plas bloed doorweekte de grond bij zijn voeten. Hij schopte wat los zand over het bloed en pakte een arm van de dode bewaker. Juan greep de andere arm van de man en samen sleepten ze het lijk de duisternis in.

Dertig meter verder kwamen ze bij een transportband waarop brokken erts ter grootte van een meloen voorbij schoven. Met gezamenlijke inspanning tilden ze het lichaam van de bewaker op de bewegende transportband. Pablo zag hoe de dode via de lopende band in een grote metalen bak werd gedumpt.

Het erts, een mengsel van fluorcarbonaat met de naam bastnasiet, was de eerste kraker al gepasseerd. Het lijk van de bewaker zou de tweede fase ondergaan waar het erts tot brokken zo groot als een honkbal werd gekraakt. Daarna volgde een derde bewerking die de stukken erts tot grof gruis verkleinde. Als iemand het bruine gruis aan het einde van de laatste transportband bekeek dan zou de ongewone rode tint opvallen, het laatste restant van de gedode bewaker.

Hoewel het kraken en malen van erts een belangrijke fase in de verwerking was, was dit toch minder belangrijk dan het complex hoger op de helling. Pablo keek naar de lichten bij de gebouwen in de verte, waar het gemalen erts werd gescheiden in verschillende mineralen. Omdat hij daar geen bewegende voertuigen zag, begonnen hij en Juan snel de helling te beklimmen.

Ze moesten de oostelijke rand van de open mijnput volgen en wegduiken in een greppel toen een grote truck ronkend voorbij reed. Even later waarschuwde Eduardo hen dat een bewaker zijn ronde maakte met een pick-uptruck. Ze zochten dekking achter een berg stenen en bleven bijna twintig minuten doodstil liggen tot de truck weer naar de hoofdingang van het complex terugreed.

Ze liepen verder naar de twee grootste gebouwen op de helling en daarna naar rechts waar een schuurtje voor een enorme propaantank stond. Juan knipte met de nijptang een opening in de afrastering. Pablo kroop door het gat en knielde aan de achterkant van de gastank waar de vulopening was. Uit zijn rugzak haalde hij de kneedbare explosieve lading en activeerde de ontsteking voordat hij haastig terugkeerde naar de afrastering.

Een paar meter verder verspreidde Pablo de schoenen, het wapen en

de holster van de dode bewaker op de grond. Daarna de portemonnee, met het geld erin, en het aangebroken pakje sigaretten. De kans op succes was klein, maar bij een oppervlakkig onderzoek kon de indruk bestaan dat de bewaker met een sigaret per ongeluk de explosie had veroorzaakt omdat de gastank lekte, en dat de man door de kracht van de ontploffing verbrand en dus spoorloos was.

De twee mannen haastten zich naar het volgende gebouw, een grote golfplaten loods waarin tientallen kuipen stonden die gevuld waren met loogvloeistof. Een klein team werkers hield de kuipen in de gaten.

De beide indringers deden geen poging de loods binnen te gaan, maar liepen in plaats daarvan naar een voorraad chemicaliën in jerrycans die langs een wand was opgestapeld. Binnen een minuut had Pablo een tweede tijdontsteker vastgemaakt aan een pallet vol zwavelzuur en daarna verdween hij in de duisternis. Samen liepen ze naar een tweede werkplaats, ongeveer honderd meter verder, terwijl de tijd klokken de seconden aftikten. Achter het gebouw vond Pablo de hoofdkraan van de watertoevoer. Hij keek op zijn horloge en een paar seconden voor de explosies draaide hij de hoofdkraan dicht, zodat er geen stromend water was in het gebouw.

Een ogenblik later explodeerde de propaantank met een daverende knal die weerkaatste tegen de omringende heuvels. De nacht veranderde in dag door de blauwige gloed die zich over het landschap uitspreidde. Het bovenste deel van de gastank schoot als een raket omhoog om daarna met een gierend geluid als een vuurbal in de open mijnput neer te storten. Brandend schroot vloog in alle richtingen en veroorzaakte tot honderd meter in de omtrek schade aan gevels, auto's en machines.

Het puin viel nog steeds toen door de volgende explosie bij de eerste loods een stapel vaten gevuld met zwavelzuur werd opgeblazen. Schreeuwende arbeiders vluchtten naar buiten, belaagd door de flarden van jerrycans en vaten en een verstikkende damp van giftige chemicaliën. Rook wolkte naar buiten zodra de deuren open werden gesmeten en de mannen wankelend naar adem haptten.

Juan en Pablo lagen in een greppel naast het tweede gebouw. Ze doken weg voor de regen brokstukken en hielden de deur in de gaten. Gewaarschuwd door de daverende explosies keken enkele nieuwsgierige mijnwerkers naar buiten. Zodra ze de rook en de vlammen bij de extractie zagen, alarmeerden ze hun collega's om daarna te gaan helpen

bij het brandende gebouw. Pablo zag zes mannen door de deuropening naar buiten komen en daarna kwam hij overeind en maakte aanstalten om naar de deur te lopen.

‘Blijf hier en geef mij dekking.’

Net toen hij de deurkruk wilde grijpen werd die van binnen omlaag geduwd. Pablo sprong achteruit en zag een vrouw in een laboratoriumjas naar buiten vluchten. Haar blik was strak gericht op de rookwolken in de buurt en ze merkte hem niet op toen ze nerveus haar collega's volgde.

Pablo glipte door de deuropening en kwam in een helverlichte ruimte waar tientallen grote extractietanks stonden opgesteld. Hij liep naar links en kwam bij de grote voorraadvaten. Hij las de etiketten van de tanks en bleef staan. Kerosine. Hij trok een aftapslang naar voren en opende de messing afsluiter. Meteen stroomde er kerosine over de vloer die een scherpe geur verspreidde. Pablo griste een paar laboratoriumjassen van een kapstok en propte de kledingstukken in de afvoerputten. De dunne vloeistof verspreidde zich snel en bedekte bijna overal de betonnen vloer. Toen draafde hij terug naar de ingang van de loods en haalde een aansteker uit zijn zak. Hij bukte en stak de kerosine aan, om meteen daarna naar buiten te springen.

De kerosine vatte vlam zonder te exploderen, en er ontstond een vurige rivier op de vloer. Brandmelders reageerden meteen en de sprinklerinstallatie werd ingeschakeld, maar omdat de hoofdwatervleiding was afgesloten kwam er geen bluswater uit de sproeiers. Ongehinderd kon het vuur zich verder verspreiden.

Pablo keek niet om toen hij naar zijn maat in de greppel draafde. Juan keek op en schudde zijn hoofd. ‘Eduardo zegt dat de bewakers van de hoofdingang hierheen komen.’

Overal op het terrein loeiden sirenes en rinkelden alarmbellen. Maar niemand had de opkringelende rook boven het andere gebouw opgemerkt. Om drie uur 's nachts was niemand bij het complex voorbereid op verschillende brandhaarden en de dichtstbijzijnde lokale brandweerkazerne was vijftig kilometer verder.

Pablo verspilde geen tijd met naar het vuur kijken. Hij knikte naar zijn maat en sprintte weg. Juan had moeite hem bij te houden. Ze staken de onverharde toegangsweg naar het mijnencomplex over, vlak voordat er een auto naderde. Aan de andere kant van de weg strekte de glooiende woestijn zich uit en een eindje verder was weer een af-

rastering. Ze knipten een opening aan de onderkant van het hekwerk en kropen erdoorheen. Na veertig minuten stevig doorlopen hadden ze drie kilometer afgelegd en ze kwamen bij de hoofdweg. Hun waterflessen waren inmiddels leeg.

Ze volgden de hoofdweg in oostelijke richting tot ze de zwarte pickup met dubbele cabine zagen, naast een duiker om niet op te vallen. Eduardo, de derde man, was gekleed in een versleten poloshirt en hij rookte achter het stuur een sigaret.

De twee mannen deden hun rugzak af, trokken de zwarte sweaters uit en de mutsen van hun hoofd. Even later hadden ze witte t-shirts aangetrokken en baseballcaps opgezet.

‘Gefeliciteerd,’ zei Eduardo. ‘Zo te zien is jullie actie geslaagd.’

Nu pas keek Pablo om naar het mijnencomplex. Grote rookwolken hingen boven het terrein en op verschillende plaatsen schoten oranje vlammen omhoog. Kennelijk werd het inferno nog steeds groter. Pablo grinnikte. Afgezien van de bewaker die onverwacht opdook was alles volgens plan verlopen. De twee grote extractielokaties, het hart van het mijnencomplex, zouden spoedig veranderd zijn in verkoolde ruïnes. En als er geen erts verwerkt kon worden, kwam de hele productie een jaar of zelfs twee jaar stil te liggen. Met wat geluk zou de brand beschouwd worden als een groot bedrijfsongeval.

Juan volgde zijn blik en keek voldaan naar de vuurgloed. ‘Het lijkt wel of we de hele staat in brand hebben gestoken.’

De rossige vlammen in de verte weerkaatsten in de ogen van de grote man toen hij zich naar Juan keerde. ‘Nee, vriend,’ zei hij met een sluwe grijns, ‘we hebben de hele wereld in de fik gestoken.’